Elias, Glöd ir tiltas, kurį reikėjo perstatyti

Mama ir tėtis

Ši knyga priklauso:

_____

Sveiki atvykę į šią pavyzdinę knygą! Ji sukurta lygiai taip pat, kaip bus sukurta jūsiškė – iš šalia parodytų nuotraukų ir pasirinkimų – ir parodo, kaip galėtų atrodyti pasakojimas iš „Saga“ jums. Verskite puslapius, skaitykite ir įsivaizduokite savo vaiką kaip savo paties pasakos herojų.

Už namo upelis tekėjo per plokščius akmenis ir po šaknimi, panašia į kreivą nosį. Elias ieškojo tiesių pagalių savo trobelės sienai. Trobelei reikėjo pagalių, kurie laikytųsi kartu, o ne tokių, kurie trakštelėtų vos į juos pažvelgus.

Tarp dviejų akmenų gulėjo kažkas apvalaus ir didelio. Per didelis paukščiui ir per šiltas akmeniui. Elias abiem rankomis apglėbė lukštą. Ant jo žybtelėjo vario spalvos taškeliai. Iš vidaus pasigirdo garsas: pokšt. Paskui: pokšt, pokšt. Elias nejudindamas laikė kiaušinį. Kas galėjo ruoštis išsiristi upelyje už namo?

Pirmiausia iš plyšio išlindo žalia nosytė. Paskui – dvi apvalios akys, keturi maži nagučiai ir uodega, netyčia nuvertusi lapą. Mažasis drakonas nusičiaudėjo. Pūft! Trys pilki dūmų žiedai nuplaukė virš vandens ir užsikabino už meldų stiebo viršūnės.

„Glöd“, – tarė Elias. Drakonas pažvelgė į žiedus, nuleido savo lapelius primenančius sparnus ir išpūtė dar vieną, dar mažesnį. Vidinėje lukšto pusėje buvo pavaizduotos trys mažos viršūnės ir eilutė mažulyčių raidelių: Drakoniukas turi būti namuose, kai saulė nusileidžia už trijų viršūnių. Elias pakėlė akis. Toli už medžių dunksojo trys kalnų viršūnės. Saulė jau buvo pradėjusi leistis. „Drakonų kalnas“, – pasakė jis. – „Eime!“

Miškas už upelio po eglėmis buvo tamsus, nors dangus viršuje dar šviesavo. Elias ėjo tarp šaknų, šliaužiančių per taką. Glöd tupėjo jam ant peties ir dviem mažais nagučiais laikėsi įsikibęs megztinio siūlės.

Kiekvienoje takų sankryžoje Glöd išpūsdavo po dūmų žiedą. Pirmasis nusileido aplink grybą. Antrasis šnypšdamas nulėkė į krūmą. Trečiasis šovė tiesiai aukštyn ir pradingo. „Geriau pažvelkime į lukštą“, – pasakė Elias ir parodė tris viršūnes. Jis ieškojo tokia pat kryptimi tarp medžių atsivėrusio tarpo. Tada toliau priekyje pasigirdo dunkst, pliumpt, dunkst. Žemė buvo nusėta milžiniškais apvaliais pėdsakais.

Didžiausiame pėdsake plūduriavo trys spygliai ir vabalas, irkluojantis visomis kojomis. Elias pastatė šalia savo batą. Jis atrodė tarsi razinos gabalėlis. Glöd išpūtė dūmų žiedą į balą. Žiedas vėl pakilo, apvalus ir dailus.

„Milžinas ėjo ta pačia kryptimi kaip ir mes“, – pasakė Elias. Pėdsakai vedė prie sraunumos. Ten tarp uolų kabojo tiltas, kurio virvės buvo storos lyg kasos. Tilto viduryje trūko kelių lentų. Toli apačioje putojo vanduo, o saulės pakraštys jau buvo oranžinis. Elias suspaudė lūpas. „Pabandyk, pažvelk, perstatyk“, – tarė jis. – „Pirmiausia turime sutaisyti tiltą.“

Elias užlipo ant žemo nukritusio medžio kamieno kiek atokiau nuo krašto. Iš ten jis matė visą tiltą ir jam nereikėjo ant jo lipti. Likusios lentos buvo pritvirtintos mediniais kaiščiais ir virvėmis. Ant žemės gulėjo dvi tiesios šakos, sena virvė ir keli kaiščiai, kurie, matyt, iškrito jau seniai.

Glöd išpūtė dūmų žiedą pro tarpą. Jis nuslydo tiesiai tarp dviejų šoninių virvių ir kitoje pusėje išnyko. „Kaip tik tinkamo pločio“, – pasakė Elias. Jis suguldė šakas vieną šalia kitos, išbandė ranka ir ėmė rišti. Ant žemės pamažu atsirado mažas tilto gabalas. Jis beveik atrodė kaip jo trobelės siena. Beveik.

Elias tvirtai užveržė paskutinį mazgą. Tada jis ir Glöd atsargiai išstūmė tilto gabalą į tarpą. Iš pradžių jis ramiai gulėjo tarp virvių. Elias spėjo pagalvoti: Turbūt laikys.

Tada trumpiausia šaka sulinko. Trekšt. Virvė nuslydo. Tiltas susisuko lyg žuvis ant kabliuko ir pliumptelėjo į sraunumą. Viena virvė paskui jį šokinėjo lyg šlapias sliekas. Glöd išpūtė mažą dūmų žiedą, bet šis iširo dar nespėjęs tapti apvalus. Elias pažvelgė į saulę. Dabar ji jau buvo ties medžių viršūnėmis. Jis norėjo vėl traukti virvę, vis stipriau ir stipriau. Tačiau vietoj to atsisėdo ant nukritusio kamieno ir pažvelgė. Iš ten jis pamatė kai ką kita.

Savo trobelėje Elias sienas paprastai darydavo iš trijų pagalių: dviejų pasvirusių ir vieno, kuris juos sutvirtindavo. Trikampis nesvyruoja kaip pagalių eilė. Jis patraukė dvi ilgiausias šakas ir suguldė jas galais vieną prie kitos.

„Pabandyk, pažvelk, perstatyk“, – pasakė jis. Glöd paleido tris dūmų žiedus virvių link. Pirmasis praskrido pro tuščią skylę. Antrasis užsikabino už laisvo mazgo. Trečiasis apsisuko kaip tik ten, kur Elias laikė trikampį. „Ten!“ Jis suveržė mazgą, pritvirtino paskutinę lentą ir atsargiai timptelėjo atramą. Ji nejudėjo. Kitoje tilto pusėje tarp akmenų žiojėjo olos anga.

Kitoje tilto pusėje takas vedė tiesiai į olą. Už kelių žingsnių viduje kekėmis styrojo kristalai: ploni lyg varvekliai, platūs lyg kėdžių kojos, kreivi lyg išlinkę dantys. Jie buvo tamsūs, nors viena kita smailė dar laikė mažą šiltą žiburėlį.

Prie sienos stovėjo akmeninė lenta, beveik visa padengta dulkėmis. Ant jos buvo parašyta: Šiltas drakono kvapas pažadina kristalų šviesą. Ne ugnis. Ne deglas. Tik šiltas kvapas. Toliau tunelis užsisuko nuo bet kokios dienos šviesos. Ten buvo juoda kaip uždarytos dėžės viduje. Netrukus kieno nors ranka turėjo surasti lentą.

Elias žengė žingsnį vidun ir nebematė net savo pirštų. Glöd cyptelėjo ir prisiglaudė šiltu žaliu šonu prie Elias bato. Elias apgraibomis vedžiojo ranką siena, kol pirštais užčiuopė akmeninėje lentoje iškaltas raides.

„Šiltas drakono kvapas“, – perskaitė jis. Glöd pažvelgė į savo nosį ir išpūtė visai mažytį dūmų žiedą į kristalą. Elias suglaudė delnus už nosies, kad šiluma neišsklistų į visas puses. Kristalas vieną kartą mirktelėjo. Paskui iš vidaus sušvito žaliai. „Pabandyk, pažvelk, perstatyk“. – pasakė Elias. Glöd giliau įkvėpė. Toliau priekyje įsižiebė dar vienas kristalas. Paskui dar vienas. Tačiau kelias netrukus vėl pasuko.

Kristalai švietė tik tiek, kiek siekė šilti Glöd pūstelėjimai. Kai Glöd reikėjo pailsėti, jie sustojo prie mėlyno kristalo, kuris vienoje pusėje švytėjo mėlynai, o kitoje – geltonai. Elias suskaičiavo iki trijų ir parodė: „Ten, ten, ten.“

Už kito posūkio vienas kristalas buvo visiškai apklotas rudu moliu. Glöd pūstelėjo, bet liūdnas dūmų žiedas nukrito ant žemės. Elias paėmė šakelę ir atsargiai nugramdė molį. Ne per giliai. Ne per greitai. Kai paviršius sužvilgo, Glöd pašildė jį mažu pūstelėjimu. Šviesa nubėgo per kristalą ir parodė siaurą išėjimą. Lauke buvo matyti trys akmenuotos viršūnės. Bet ar kas nors ten aukštai pamatys Glöd?

Jie išėjo kaip tik tada, kai saulė tarp medžių kybojo lyg oranžinis diskas. Priešais stūksojo Drakonų kalnas su trimis savo viršūnėmis. Jo šone žiojėjo tokia didelė anga, kad į ją beveik būtų galėjęs įskristi debesis.

Glöd sustojo ant tako. Jis išpūtė dūmų žiedą angos link. Jis darėsi vis plonesnis, plonesnis ir išnyko nepasiekęs angos. Elias išsitraukė vieną kiaušinio lukšto pusę. Vario spalvos taškeliai sudarė tris viršūnes, visai kaip kalnas. Prie tako iš žemės kyšojo trys kristalai: mažas, vidutinis ir aukštas. Elias pritūpė. „Mums nereikia šaukti“, – pasakė jis. – „Galime pastatyti ką nors, kas mirksi.“

Elias sudėjo kristalus ant plokščio akmens: mažą, vidutinį, aukštą. Kaip Drakonų kalnas. Glöd pirmiausia pašildė mažąjį. Paskui vidutinį. Galiausiai aukštąjį. Trys švieselės mirksėjo prieblandoje, aiškiai matomos net iš toli.

Angos viduje kažkas sujudėjo. Išlindo didelė nosis. Paskui dar viena ir kelios draugiškos drakonų galvos ramiomis akimis. Plati letena nusileido ant akmens šalia Glöd jo nepaliesdama. Glöd išpūtė dūmų žiedą tiesiai aukštyn. Visi jį pamatė. Didieji drakonai atsakė švelniais pūstelėjimais, nuo kurių trys kristalai sužibo. Glöd nubėgo pirmyn, bet atsigręžė į Elias ir lukštą.

Vienas didžiųjų drakonų pastūmė per akmenį žvyną. Jis žėrėjo žaliai, vario spalva ir mėlynai, kaip upelis, kai į jį pašviečia saulė. Glöd paėmė žvyną tarp nagučų ir įdėjo Elias į delną.

„Jis gyvens mano trobelėje“, – pasakė Elias. Jis pasuko namų link – per tiltą, mišką ir prie upelio už namo. Už nugaros pasigirdo tylus prunkštelėjimas. Elias pažvelgė per petį. Glöd stovėjo prie angos, o už jo buvo didieji drakonai. Iš jo nosies nebesklido dūmų žiedas. Maža, tvirta liepsnelė pakilo į vakaro orą ir sužibo Elias delne gulinčiame žvyne.

Elias, Glöd ir tiltas, kurį reikėjo perstatyti

Elias upelyje už namo randa didelį šiltą kiaušinį, iš kurio išsirita Glöd – mažas žalias drakonas, mokantis pūsti tik dūmų žiedus. Prieš saulei nusileidžiant už trijų Drakonų kalno viršūnių, jiems reikia sutaisyti sulūžusį tiltą, pažadinti kristalus juodoje oloje ir parodyti, kad Glöd grįžo namo.

lt-lt.sagatilldig.se